

Folketingets Kommunaludvalg

Sagsnr.
2012-02696

Doknr.
33740

Dato
03-12-2012

Folketingets Kommunaludvalg har d.16. november 2012 stillet følgende spørgsmål nr. 22(alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmålnr. 22:

Idet jeg ikke fik et fyldestgørende svar i spørgetimen 14. november 2012, skal jeg bede ministeren uddybe og klargøre, hvordan ministeren definerer bindende afgørelser i en nævnsafgørelse.

Svar:

I min besvarelse af spørgsmål S 441 i spørgetimen den 14. november 2012 redegjorde jeg bl.a. for statsforvaltningernes såkaldte fagedfunktion. Heri ligger bl.a., at statsforvaltningen som tilsynsmyndighed, når det er påkrævet, vil kunne pålægge en kommune, der nægter at efterleve en konkret bindende afgørelse fra et socialt nævn, at gøre dette. Statsforvaltningen har herunder efter omstændighederne mulighed for at træffe afgørelse om tvangsbøder til de medlemmer af kommunalbestyrelsen, der er ansvarlige for, at kommunalbestyrelsen undlader at udføre en foranstaltning, som den efter lovgivningen har pligt til at udføre.

For at statsforvaltningens fagedfunktion skal kunne bringes i anvendelse, skal en afgørelse fra et socialt nævn for det første være generelt bindende i den forstand, at afgørelsen har retsvirkning over for kommunen, dvs. at en klage ikke har eller måtte blive tillagt opsættende virkning.

Social- og Integrationsministeren har i den forbindelse oplyst, at en klage over en afgørelse på det sociale område som hovedregel ikke har opsættende virkning. Det fremgår af retssikkerhedslovens § 72. En afgørelse truffet af et socialt nævn gælder således som hovedregel, indtil den eventuelt måtte blive ændret ved en afgørelse fra Ankestyrelsen eller domstolene.

For enkelte typer af sager gælder dog regler om, at klager har eller kan tillægges opsættende virkning. Efter retssikkerhedslovens § 72, stk. 4, kan Ankestyrelsen og Det Sociale Nævn efter begæring tillægge en klage over en afgørelse om botilbud efter kapitel 20 i lov om social service opsættende virkning.

Det er endvidere en betingelse for statsforvaltningernes anvendelse af fagedfunktionen, at det er muligt at angive den beslutning, kommunalbestyrelsen efter lovgivningen er forpligtet til at træffe, eller de foranstaltninger, kommunalbestyrelsen efter lovgivningen er forpligtet til at gennemføre. Det er således en betingelse, at en afgørelse fra et socialt nævn er konkret bindende for kommunen i den forstand, at den anviser, hvad den enkelte kommune skal gøre.

Social- og Integrationsministeriet har i den forbindelse oplyst, at de sociale nævns afgørelser er bindende for kommunerne efter det indhold, den enkelte afgørelse har.

Det følger af retssikkerhedsloven, at de sociale nævns afgørelse kan gå ud på afvisning, stadfæstelse, hjemvisning, ophævelse eller ændring af den afgørelse, der er klaget over.

I sager, hvor Det Sociale Nævn ændrer kommunens afgørelse og bestemmer, at borgeren har krav på en anden ydelse, end den ydelse kommunen havde truffet afgørelse om, vil kommunens pligt bestå i at sikre, at Det Sociale Nævns afgørelse herefter effektueres over for borgeren.

I andre sager, hvor en kommunes afgørelse fx er behæftet med sagsbehandlingsfejl, vil Det Sociale Nævn efter omstændighederne kunne hjemvise sagen og bede kommunen om at træffe en ny afgørelse. Det kan fx være i tilfælde, hvor sagen ikke har været tilstrækkeligt oplyst, eller hvor kommunen har undladt at inddrage nogle væsentlige faktuelle oplysninger om borgerens forhold i sin vurdering af sagen. Pligten for kommunen vil herefter bestå i at skulle træffe en ny afgørelse på et korrekt juridisk og fagligt grundlag.

De sociale nævns afgørelser vil således ikke altid anvise, hvilken konkret ydelse en kommune har pligt til at levere til den enkelte borger.

I tilknytning hertil kan jeg oplyse, at statsforvaltningens kompetence til at bistå med at gennemtvinge de sociale nævns afgørelser over for kommunerne selvsagt er afgrænset til indholdet af Det Sociale Nævns afgørelse i den konkrete sag.

Hvis et socialt nævn har bedt en kommune om at genoptage en sag og træffe en ny afgørelse, men ikke har anvist, hvad afgørelsen skal gå ud på, kan statsforvaltningen således alene – og kun hvis det er påkrævet – bistå med at få kommunen til at træffe en ny afgørelse, men ikke anvise, hvad afgørelsen skal gå ud på.

I den forbindelse skal jeg afslutningsvis understrege, at statsforvaltningen i overensstemmelse med det almindelige proportionalitetsprincip ikke må anvende mere vidtgående reaktioner, end hvad der er nødvendigt i den konkrete sag. Kun hvor det er nødvendigt for at få kommunen til at overholde lovgivningen, herunder efterleve en bindende afgørelse fra et socialt nævn, kan statsforvaltningen træffe afgørelse om tvangsbøder over for de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Som jeg også oplyste under besvarelsen af S 441 kan der være mange grunde til, at en sag ender hos Det Sociale Nævn flere gange. Det er ikke nødvendigvis et udtryk for, at kommunen har nægtet at efterleve Det Sociale Nævns første afgørelse.

Med venlig hilsen
Margrethe Vestager